

Lőrinczi Lajos

Isten országa¹

„Az Isten országa nem úgy jön el, hogy az ember jelekből következtethetne rá. Azt sem mondhatják, hogy íme itt, vagy íme ott van! Mert az Isten országa ti bennetek (közöttetek) van.” (Lk 17, 21)

Mély tisztelettel és hálaadással állok itt, e templom szószékén, köszöntve benneteket, kedves Testvéreim.

E tisztelet és hálaadás elsősorban a mindenható Istennek szól, aki megtartott bennünket, s ma is idevezérelt, összegyűjtött, hogy számadó, tervező főtanácsi gyűlésünket megtarthassuk, szőlőmunkásaiként színe előtt találkozhatunk, Hozzá közösen imádkozhatunk, egymással ezáltal szövetségünket megújíthatjuk.

De szól ez a tisztelet és hálaadás az előttem e szószékről szolgáló lelkészeknek is, akik evangéliumi tanításaikkal és példaadó cselekedeteikkel jó irányt szabtak az előttünk járó nemzedéknek és nekünk is.

Végül szól ez a tisztelet és hálaadás, köszönet Nektek is, akik gyülekezeteitekben, munkahelyetekben, otthonotokban, életetekben felvállaltátok azt a jézusi többletet, ami az írástudók igazságán túl van, és ami feljogosított arra, hogy ma előjárókként, megválasztott képviselőkként itt legyetek.

Mindjárt beszédem elején meg szeretném osztani azokat a csodálatos érzéseket, amivel tele van most a szívem. Két hét táborozás áll mögöttem. A Nyikó menti SegédKezek tábor és a még ma is tartó egyházköri gyermektáboraink. Csodálatos érzés volt látni az elsőben, hogy az Erdély különböző gyülekezeteiből

¹ Elhangzott 2015. július 3-án, a főtanácsi gyűlésen, Kolozsváron.

összegyűlt fiatalok milyen jó kedvvel, szeretettel vállalták idegen falvakban az idős rászorulókon való segítséget. És csodálatos érzés volt ott lenni az összese-reglett 130 gyermek között, akiknek a gyülekezeti munkájukon túl, hivatásból fakadóan, egy héten át többletszeretetet nyújtottak az egyházköri táborainkat levezető lelkész testvérek. Ha meg akarnám fogalmazni, hogy mi az, amit Jézus evangéliumában lelkünkre köt, ránk hagy, hogy mi az, ami méltókká tesz bennünket arra, hogy keresztény unitáriusnak neveztesünk, akkor azt mondanám, az ilyen magatartás, amikor nemcsak kötelességünket teljesítjük, hanem azon túl, egy kicsivel többet – jó kedvvel, örömmel tölt el.

Táboraink az idén Jézus példázatai mentén haladtak. Amikor egy esős hajnalon elgondolkodtam azon, hogy hová is akarja Jézus elvezetni tanítványait példázatai és tanításai által, a Hegyi beszéd első fejezete végén található összegzés jutott eszembe: „de keressétek először az Isten országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.”

Több helyen olvassuk, hogy szánta a sokaságot, mert „elesettek és nyomorultak” voltak. Ezért Jézus egy boldog világról álmódott. Amikor Isten közelségében kiteljesedhetik az ember. Amikor nem gyűlölik, hanem szeretik egymást az emberek. Amikor nem féltékenykednek, irigykednek egymásra, hanem támogatják és segítik egymást. Amikor nem törnek egymás életére, nem használják ki egymást, nem nyomják el a másikat, hanem kölcsönös tiszteletben élve kiegészítik egymás hiányosságait. Ezt a helyet, időt, de inkább: állapotot nevezi Jézus Isten országának.

Jézus azt is tudja, hogy Isten országát az emberek más- és másképpen kezelik el, az álmaik és vágyaik magasságához, életük hiányosságához és kudarcaik mélységéhez mérten. Ezért több példázat irányából világítja meg ezt a tartalmat, hogy egyre nyilvánvalóbb legyen. A magvető, az igazgyöngy, a háló, a mustármag, a kovász mind erről szólnak, de közvetve erről szól Jézus egész tanítása: hogyan valósulhat meg az Isten országa.

Mert Jézus egyben biztos: Isten országa, a szeretet, az igazság, a boldogság országa nem az égből pottyan le, hanem meg kell dolgozni érte, állandó harcot kell folytatni érte kívül és belül. Kívül a gonosz világgal és belül a saját gátjainkkal, gonoszságunkkal. Nem hiába mondja, hogy: „ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát.”

És e gondolatsorok, fénycsóvák közt jelenik meg az a mondat, amit ma felolvastam, ti. hogy Isten országa nem itt vagy ott van, hanem ímé, Isten országa Tibennetek, közöttetek van.

Dr. Erdő János, egyházunk tudós főjegyzője, püspöke, professzora és sokunk mentora ezt a jézusi igazságot a *többre hivatottság* kifejezésével fedte le. Az

unitárius keresztény emberre egy többletet bíz az Isten, a Jézus-követő ember egy többletet vállal és képvisel. Azt a többletet, ami után sóvárogva vár a teremtett világ. Mert a teremtett világ ma is sóvárogva várja Isten ilyen fiainak megjelenését. Isten gyermeke, itt, a Kárpátok völgyében, annyi harc és küzdelem után, ma is nyomorúságban él, szabadságában korlátozva, emberségében megtiporva, a nagyok kénye-kedvének kiszolgáltatva. A jótól elszigetelve, a világ szemetével elhalmozva. Isten színétől eltávolítva. És várja, sóvárogja a megváltást. Az Isten áldásától megerősített biztonságot, a békességet, azt az alkalmas időt, amikor szülőföldjén és nyelvében boldogan élhet, Isten színe előtt, Isten gyermekeként.

Ezért kell az Isten fiainak megjelenése, eljövetele, példamutató munkája, élete. Ezért kell a többlet vállalása. Olyan embereké, akik Isten gyermekéhez méltó, segítő életet élnek. Akik a föld sója, a világ világossága, akiknek „fényével fényesebbnek látszik a föld”.

Ezért mondja Jézus, tanítványaira, az emberhalászokra, az aratókra nézve, hogy az Isten országa tibennetek van mint lehetőség, mint felelősség. Bennetek, akiknek füle van a hallásra, szeme a látásra. Bennetek, akik nem homokra, hanem kősziklára építetek. Bennetek, akiket arról ismernek meg, hogy tanítványai vagytok, hogy egymást szeretitek. Bennetek, akik vállaltjátok a második mérföldet. Akik az eke szarvára téve kezeteiket nem néztek hátra. Akik nem béresek, hanem jó pásztorok vagytok. Akik nem szégyellitek a virágvasárnapi szamarat, vállaltjátok a keresztet, és mertek, akartok Isten gyermekei lenni.

Nem könnyű ez... De vállalni kell.

A kalákatábor zárásakor egy olyan életre szóló élményt elevenítettünk fel, amit Szabó László és Gyerő Dávid évfolyamtársammal, és id. Bulbuka Csabával, a kolozsvári Írisz telepi egyházköztség gondnokával éltünk át Déva várában, ez előtt 20 esztendővel. Barbár kezek megrongálták Dávid Ferenc cellájának vasajtáját, letépték, és a cella alatti gödörbe dobták. A júniusi szesszió végeztével a gondnok úr öreg Skodájával hatvanas átlagsebességgel letempóztunk négyen Dévára, a kétmázsás vasajtót kézben lehoztuk a vár aljába, meghegesztettük, majd a gyalogösvényen felfelé, legalább huszonötször pihenőt tartva, egymást biztatva, visszacipeltük, s helyére rögzítettük. Egyszerű történet. De olyan élménytartalom, üzenet van benne, ami ma is erőt ad nekünk. Örök erdélyi igazság, hogy „Imre szorítja, Áron pedig... Áron nem hagyja magát!”

Jézus evangéliumát, egyházunk sorsát, Dávid Ferenc cellájának nehéz vasajtáját bizony sokszor megrongálták, de ha van, aki megragadja, ha van, aki a többlet felvállalja, akkor lassan minden a helyére kerülhet – még akkor is, ha messzi távoli a cél. Csak zárójelben mondom el, hogy amikor egyházunkban, érdekek mentén csoportok különülnek el, és feszülnek egymásnak, sokszor gondolok

erre az élményre. A vasajtót, a cipelni valót nem lehet széttépni, de rendeltetését sem lehet visszaadni másként, csak ha egyesült erővel visszük oda, ahol a helye van. Ha odafigyelünk egymásra, ha számítunk egymásra, ha bízni tudunk egymásban minden a helyére kerülhet. Mi olyan kevesen vagyunk, hogy nem engedhetjük meg magunknak a széthúzás luxusát.

Kedves Testvéreim! Ma főtanácsra gyűltünk össze. Milyen szép a magyar nyelvünk: *fel*jöttünk Kolozsvárra, a mindenkori unitáriusok Sion hegyére, Isten színe elé. De nem azért, hogy farizeusokként magunkat mutogassuk, vámszedőkként a mellünket verjük, hanem azért, hogy alázattal odaüljünk testvérekként, tanítványokként Jézus lábaihoz, aki Mózes igazságán túlmenően nemcsak a szent hegyig vezette híveit, hanem felvitte őket magával Istenhez, a hegyre. Jézus nem tűzben és viharban láttatta Isten csodáit, hanem a szeretet csodatévő erejében. Ezáltal nem a félelem Istenét mutatta fel, hanem a gondviselő Atyát hozta közel hozzánk.

És ez a Jézus ma nekünk mondja: Isten országa tibennetek van. Titeket küldelek el újra, mint juhokat a farkasok közé, nektek kell okosoknak lennetek, mint a kígyók, és szelídeknek, mint a galambok. Nektek kell felruháznotok a ruhátlant, befogadnotok az otthontalant, megvédenetek a gyengét. Nektek kell az igazságot kiharcolni, de azon túl hetvenszer hétszer is megbocsátással és szeretettel élni. Nem mástól, hanem Tőletek várja el ezt az Isten.

Nekünk pedig el kell gondolkodni ezeken. Egyházunknak jó pásztorokra van szüksége. Erős, hűséges és alázatos vezetőkre. Hivatásnak élő, tartásos lelkészekre, felelős gondnokokra, szeretetteljes kebli tanácsosokra, akikre a hívek felnézhetnek. Jó emberekre, akik Istenből töltekezve híveink, testvéreink lelkéből újra és újra felszínre hozzák azt a mustármagnyi Isten országát, ami fává nőhet, hogy alatta megpihenhessen minden szenvedő. Akik lélektől lélekgig ébresztgetik, terjesztik a nép vágyának, Jézus álmának beteljesülését erős közösségekben.

Ezért most, Testvérem, amikor a hívást hallod, ne nézz másra! Jól hallod! Neked szól: Isten országa Tebenned van. Magadban keresd! Isten Téged emelt fel. Rád bízta a magot, hogy belőled kinőve, melletted ülő társadéval összesimulva ég felé növekedhessen! „Ne félj, és ne rettegj”, mert veled van az Úr! Vállald a hivatást! Mert Váci Mihály költővel vallom: „Nem elég megborzongni,/ De lelkesedni kell!/ Nem elég fellobogni,/ De mindig égni kell! És nem elég csak égni:/ Fagyot is bírjon el,/ Ki acél akar lenni,/ Suhogni élivel./ Nem elég álmodozni!/ Egy nagy-nagy álom kell!/ Nem elég megérezni,/ De felismerni kell,/ Nem elég sejteni, / Hogy milyen kor jön el, Jövönket? tudni kell!/ Nem elég a célt látni,/ Járható útja kell!/ Nem elég útra lelteni,/ Az úton menni kell! Egyedül is!?! Elsőnek,/ Elöl indulni el!/ Nem elég elindulni,/ De mást is hívni kell!/ S csak az hív-

jon magával,/ aki vezetni mer.../ Nem elég? a Világért!/ Több kell? a nemzetért!/ Nem elég? a Hazáért!/ Több kell most? a népedért!/ Nem elég? Igazságért!/ Küzdj azok igazáért,/ kiké a szabadság rég,/ csak nem látják még, / Hogy nem elég!/ Még nem elég!”

Talán sok, amit Jézussal kérek. Talán kételyeid vannak. Lehet, hogy belefáradtál már. Ilyenkor menj fel a hegyre, tekints fel az égre, és Isten megerősít téged. Ámen.